

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Kuchlerové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **PHARMAWEX s.r.o.**
se sídlem Novoměstská 960, 537 01 Chrudim
zastoupen Mgr. Danielem Bartošem, advokátem
se sídlem Bílinská 1147/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Inspektorát Královéhradecký a Pardubický**
se sídlem Jižní 870/2, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021, č. j. 55332/21/2700,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím ředitel žalovaného zamítl námitky žalobce proti opatření uloženému úředním záznamem České obchodní inspekce, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického ze dne 16. 3. 2021, i. k. 272103160086911 (dále jen „opatření ze dne 16. 3. 2021“). Předmětným opatřením byl žalobci podle § 7 odst. 1 písm.

a) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČOI“), uložen „*zákaz do doby zjednání nápravy uvedení na trh, distribuce včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků týkající se výrobků - respirátor PHARMAWEX R01, které neodpovídají požadavkům zvláštních předpisů (§ 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů*), jelikož označení na obalu výrobku (státní vlajka České republiky a text „*vyvinuto v České republice*“ v kruhu, viz příloha č. 1 v počtu 3 listy), přičemž obal je nedílnou součástí výrobku, který slouží k ochraně a prezentaci výrobku, lze považovat za klamavé, a to ohledně hlavních znaků výrobku - zeměpisného původu výrobku.“

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce nejprve vysvětlil, že v souvislosti s šířením koronaviru SARS-CoV-2 vyvinul z jeho pohledu unikátní řešení konstrukce uchycení respirátoru, které dle něj a ohlasů zákazníků zvyšuje komfort při nošení respirátoru a díky speciální těsnící pásce snižuje netěsnost respirátoru v oblasti nosu. Ta u jiných výrobků vede k úniku vydechovaného vzduchu a zapařování brýlí. Žalobce prostřednictvím společnosti TAXEN s.r.o., se kterou má totožné vedení, podal k Úřadu průmyslového vlastnictví přihlášku obrazové ochranné známky „PHARMAWEX“. S ohledem na nedostatek kapacit pro výrobu respirátorů na území České republiky, potažmo EU, musel hledat partnera pro výrobu produktu (který označil shora uvedenou ochrannou známkou v souladu s licencí, kterou získal od společnosti TAXEN s.r.o., písmenem R a označením 01) v zahraničí, konkrétně se mu to podařilo v Čínské lidové republice.
3. Žalobce dále popsal průběh správního řízení. Nejprve konstatoval, že žalovaný měl dne 18. 2. 2021 zahájit kontrolu v provozovně žalobce na adrese Novoměstská 960, 537 01 Chrudim. Opatřením uloženým úředním záznamem ze dne 23. 2. 2021, i. k. 272102230086910 (dále jen „opatření ze dne 23. 2. 2020“), žalovaný uložil žalobci „*dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI zákaz do doby zjednání nápravy uvedení na trh, distribuci včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků – respirátor PHARMAWEX R01, které neodpovídají požadavkům zvláštních právních předpisů (zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů)*.“ Toto opatření bylo žalobci doručeno dne 8. 3. 2021. Proti uloženým opatřením žalobce podal námitky, ve kterých mimo jiné uplatnil námitku podjatosti úředních osob.
4. K okolnostem zahájení kontroly žalobce uvedl, že není pravdou, že by se kontroloři dostavili do provozovny žalobce. Je sice pravdou, že úřední osoby potkaly jednatele žalobce a jím pověřenou osobu v prostorách třetí osoby, v žádném případě se ale nejednalo o provozovnu žalobce.
5. V průběhu jednání v prostorách třetí osoby vznesl zástupce žalobce námitku podjatosti přítomných kontrolorů. Právě kvůli vznesené námitce podjatosti, o které nebylo do té doby pravomocně rozhodnuto, má žalobce za to, že veškeré úkony provedené kontroly v době od 18. 2. 2021 nejméně do 21. 4. 2021, kdy o námitce podjatosti Ústřední inspektorát České obchodní inspekce vydal rozhodnutí č. j. ČOI 55110/21/O100/2700úBal/Št, jsou nezákonné (žalobce poznamenal, že uvedené rozhodnutí je předmětem samostatně podávané správní žaloby). Námitka podjatosti byla později doplněna o tvrzení žalobce, že kontroloři v průběhu kontroly neměli zakrytá ústa a nos, čímž porušili vládní nařízení související s tehdejší pandemickou situací. Žalovaný postupoval v rozporu s § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť po podání námítky podjatosti úředních osob nepostoupil věc příslušnému orgánu, aby o námitce podjatosti rozhodl. Žalobce vyjádřil údiv nad závěrem žalovaného, že úřední osoby, proti nimž účastník řízení podá oznámení o spáchání protiprávního jednání, tedy osoby vystavené riziku správní sankce, nejsou pro podjatost vyloučeny z projednávání věci. Z pohledu žalobce je patrné, že v důsledku jeho oznámení protiprávního jednání úředních osob došlo k vytvoření poměru úředních osob vůči žalobci. Úřední osoby tak nemusely být schopny vykonávat svou profesi objektivně.

6. Dne 17. 3. 2021 osoby, proti kterým byla vznesena námitka podjatosti, vyhotovily listinu „Seznámení s obsahem úředního záznamu“, jehož součástí byl úřední záznam s opatřením ze dne 16. 3. 2021. Tím žalovaný uložil žalobci „dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI zákaz do doby zjednání nápravy uvedení na trh, distribuci včetně nákupu, dodávky, prodeje, nebo použití výrobků – respirátor PHARMAWEX R01, které neodpovídají požadavkům zvláštních právních předpisů (§ 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů), jelikož označení na obalu výrobku (státní vlajka České republiky a text: „vyvinuto v České republice“ v kruhu, viz příloha č. 1 v počtu 3 listy), přičemž obal je nedílnou součástí výrobku, který slouží k ochraně a prezentaci výrobku, lze považovat za klamavé, a to ohledně hlavních znaků výrobku – zeměpisného původu výrobku.“ Žalobci byly tyto dokumenty doručeny dne 22. 3. 2021, a to společně s rozhodnutím ředitele žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. ČOI 37667/21/2700, jímž došlo ke zrušení původního opatření ze dne 23. 2. 2021. Z uvedeného je dle žalobce patrné, že příslušné úřední osoby byly již dne 16. 3. 2021 obeznámeny s tím, jakým způsobem bude o jejich opatření ze dne 23. 2. 2021 rozhodnuto, což v žalobci vzbuzuje oprávněnou nedůvěru v postupu žalovaného jako celku. Podle žalobce v rámci vnitřního uspořádání žalovaného docházelo k diskusím napříč jednotlivými stupni, sjednocení postupu, vydání nového opatření (před rozhodnutím o námitkách proti původnímu opatření), které však fakticky nebylo vydáno osobami, které jsou pod ním podepsány, ale právě ředitelem inspektorátu. Řízení o námitkách žalobce, které podal právě proti v pořadí druhému uloženému opatření, nadále umocnilo jeho přesvědčení, že se žalovaný nechal zneužít v rámci konkurenčního boje. Námitky proti opatření ze dne 16. 3. 2021 žalobce podal již zcela formálně s vědomím, že budou neúspěšné, aby byly splněny podmínky pro podání správní žaloby. O námitkách žalobce žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které žalobce s ohledem na uvedené považuje za nezákonné. Napadenému rozhodnutí dle žalobce předcházely úkony úředních osob, které nebyly s ohledem na vznesenou námitku podjatosti oprávněny k jejich provedení. To vyvrcholilo nerespektováním zásady dvoustupňového řízení, neboť jednotlivé stupně České obchodní inspekce dle něj koordinovaly své postupy.
7. Namítl, že opatření ze dne 16. 3. 2021, které mu bylo uloženo a které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, neodpovídá charakteru údajného porušení právních norem ze strany žalobce, a je tedy zcela zjevně nepřiměřené.
8. Dále žalobce rozvedl, že pokud žalovaný shledává porušení právních předpisů v tom, že na obalu výrobku žalobce uvádí v souladu se skutečností, že výrobek byl vyvinut v České republice, což je doprovázeno vyobrazením české vlajky, pak bylo možné zakázat pouze distribuci daného výrobku v předmětném obalu. Též bylo možné naříditi žalobci, aby v popisu výrobku na internetu změnil pořadí uvedených informací, tedy aby například

informaci o tom, že produkt byl vyroben v Čínské lidové republice, umístil v popisu výše. Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobci stanovil zákaz, který byl zjevně nařízen v rozsahu, který nebyl nezbytný, porušil tím § 2 odst. 4 správního řádu.

9. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhl provést důkazy výsledkem svědka Martina Janošíka (obchodní ředitel žalobce), fotodokumentací, výpisem z databáze ochranných známek a dalšími listinami, které jsou obsahem správního spisu.
10. Závěrem žaloby navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ředitele žalovaného a jemu předcházející opatření ze dne 16. 3. 2021 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále žalobce navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 8. 2021 úvodem zdůraznil, že namítaná podjatost úředních osob není předmětem žaloby, neboť napadeno je pouze rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 21. 4. 2021, č. j. 55332/21/2700, kterým byly zamítnuty námitky proti v pořadí druhému uloženému opatření ze dne 16. 3. 2021. Předmětem žaloby rovněž není rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. ČOI 37667/21/2700, o zrušení opatření ze dne 23. 2. 2021, ani usnesení ředitele žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. ČOI 38362/21/270, o nevyhovění námitce podjatosti úředních osob (inspektorů žalovaného). O námitce podjatosti bylo vedeno samostatné řízení, které je již pravomocné, s tím výsledkem, že úřední osoby nejsou vyloučeny z řízení ve věci. Jedná se tedy o opakovaný nesouhlas žalobce s jinými rozhodnutími týkajícími se podjatosti. Přesto se žalovaný vyjádří k uváděným okolnostem, neboť žalobce je zjevně považuje za jeden z důvodů tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že předmětná kontrola žalobce byla řádně zahájena dne 18. 2. 2021 ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále je „*kontrolní řád*“), a to předložením pověření ke kontrole (služebními průkazy) žalobci. Na místě kontroly byl přítomen oprávněný zástupce žalobce. Jednalo se o naplánovanou kontrolu, přičemž inspektoři vykonávali kontrolu na adrese sídla žalobce. Není přitom rozhodné, zda se formálně jednalo o jeho sídlo, nebo provozovnu, jelikož kontrola může být zahájena v jakékoliv provozovně, případně v sídle společnosti, jak tomu bylo v tomto případě. Předmětem kontrolního zjištění byla nekalá obchodní praktika žalobce v podobě poskytování informací spotřebitelům o zeměpisném původu výrobku natolik zavádějícím a klamavým způsobem, že tyto informace vedly spotřebitele k rozhodnutí o koupi, které by jinak neučinil. Jednalo se o informaci o údajném „vyvinutí“ respirátoru PHARMAWEX R01 v České republice, značení obalu výrobku a další doprovodné informace. Vyobrazení státní vlajky a textu „*vyvinuto v České republice*“ na obalu výrobku žalovaný považuje za klamavé ohledně zeměpisného původu výrobku. Jak na obalu výrobku, tak na internetových stránkách s nabídkou produktu byly uvedeny informace, které u spotřebitele vytváří dojem, že výrobek pochází z České republiky, avšak po jeho obdržení vyjde najevo, že se jedná o výrobek dovezený z Čínské lidové republiky. Tato informace je sice v rámci nabídky uvedena, ale až v jejím závěru mezi technickými specifikacemi výrobku na internetových stránkách žalobce. Žalovaný disponuje větším množstvím spotřebitelských podnětů ke kontrole této obchodní praxe, které jsou součástí správního spisu. K porušení § 5 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele přitom postačí, aby obchodní praktika pouze potenciálně vedla spotřebitele ke koupi a uvedla jej v omyl. V projednávané věci přitom

obchodní praktika žalobce již spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě vedla a uvedla spotřebitele v omyl (viz 11 podání spotřebitelů). K tvrzení žalobce, že vývoj výrobků probíhal v České republice, žalovaný uvedl, že si od žalobce vyžádal doložení této skutečnosti důkazy o původu zboží (nabývací doklady) a technickou dokumentací, avšak žalobce jeho výzvy ignoroval.

12. K tvrzenému porušení zásady dvoustupňového řízení žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí ředitele žalovaného, kterým došlo ke zrušení původního opatření ze dne 23. 2. 2021, a opatření ze dne 16. 3. 2021, uložené inspektory žalovaného, byla vydána příslušnými úředními osobami, nedocházelo k žádným diskuzím, pouze došlo k časové koordinaci odůvodněné zákonem chráněným zájmem, kterým je ochrana trhů a spotřebitelů před výrobky, které neodpovídají požadavkům zvláštních předpisů. Současně zvoleným postupem bylo zamezeno právní nejistotě ohledně další distribuce předmětných výrobků.
13. K žalobnímu tvrzení nepřiměřenosti uloženého opatření žalovaný poukázal na zásadu, že kontrolní orgán je oprávněn činit jen takové úkony, které jsou v mezích zákona. Dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI lze v případech, kdy výrobky neodpovídají požadavkům zvláštních předpisů, uložit zákaz „*uvvedení na trh, distribuce včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků*“. Opatření tedy nelze dále specifikovat dalším konkrétním způsobem nápravy, jelikož se nejedná o správní uvážení. Navíc žalovaný není obeznámen s možnostmi žalobce ohledně toho, jaká opatření jsou pro něj nejefektivnější, přičemž opatření bylo uloženo do zjednání nápravy. Možnosti, jakým způsobem zjednat nápravu, jsou zcela v kompetenci žalobce. Ten se ale ani nepokusil o provedení jakékoliv nápravy vytykánych skutečností, ani žádnou nápravu nenavrhoval, na což byl v napadeném rozhodnutí také upozorněn. Postup žalovaného má přitom oporu v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2016, č. j. 9 A 157/2012-96, který uvedl, že: „*není povinností České obchodní inspekce stanovit přesný způsob, jakým má být náprava zjednána. Je věcí kontrolované osoby, aby zjištěné nedostatky odstranila (a zjednala tak nápravu) způsobem, který bude v dané situaci považovat za nejefektivnější.*“
14. Uložené opatření dle žalovaného odpovídá kontrolnímu zjištění. Upozornil, že za přestupek v podobě této konkrétní obchodní praktiky lze uložit pokutu až ve výši 5 milionů Kč. V daném případě přitom bylo doloženo, že klamavé jednání žalobce chování spotřebitelů již ovlivnilo (nejméně v 11 případech). Správní orgány tedy byly vedeny snahou zabránit dalšímu nekalému jednání vůči spotřebitelům a uložení takového opatření právě k tomuto účelu slouží.
15. Závěrem žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, argumenty žalobce nepokládá za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Vyjádření žalobce ze dne 6. 9. 2021

16. V reakci na vyjádření žalovaného se žalobce nejprve vyjádřil ke způsobu zahájení kontroly. Uvedl, že zástupce žalobce náhodně potkal kontrolující osoby mimo provozovnu žalobce, a to u třetí osoby, kde došlo k předložení příslušného pověření. Takový postup dle jeho názoru nebyl způsobit k zahájení kontroly.
17. Označení výrobku popisem „*vyvinuto v České republice*“ dle žalobce neporušuje žádná ustanovení právního řádu, samo o sobě nemůže být klamavé, neboť daný výrobek byl skutečně vyvinut v České republice. Mezi slovy „*vyvinout*“ a „*vyrobit*“ je lingvistický

rozdíl a průměrný spotřebitel si je nesplete. Pokud spotřebitelé v jednotlivých případech byli oklamáni, muselo se jednat o jejich zjevnou nepozornost. O tom, zda k porušení právních předpisů dochází, nemůže být vypovídajícím faktorem počet obdržených spotřebitelských podnětů. Navíc nelze vyloučit, že šlo o nástroj konkurenčního boje.

18. Ohradil se proti závěru žalovaného, že nepředložil dokumentaci k doložení, že výrobky byly vyvinuty v České republice. Uvedl, že úřední záznam, kterým uvedené bylo požadováno, je zmatečný, neboť byl porízen osobami, které dle něj měly být vyloučeny z dalších úkonů ve věci na základě námitky podjatosti a dle § 14 odst. 4 správního řádu měly činit pouze úkony, které nesnesou odkladu.
19. V žalobě tvrzený závěr, že jednotlivé stupně České obchodní inspekce koordinují postupy, plyne z vyjádření žalovaného, v němž měl uvést, že prvostupňový orgán informoval orgán druhého stupně, jak bude postupováno, přičemž se tak snažil vytvořit kontinuitu opatření ukládaných žalobci, když původní opatření bylo zrušeno. Ačkoli tedy žaloba míří pouze na napadené rozhodnutí, nelze od všech uvedených okolností odhlédnout.
20. Uvedl, že nepřiměřenost a nezákonnost uložených opatření je dána již na základě jejich zmatečnosti a z toho důvodu, že byla přijata v daleko větším rozsahu, než jak je bylo možné uložit. Opakovaným nesprávným rozhodováním žalovaný působí žalobci vysoké majetkové škody. Není věcí žalovaného zabývat se tím, jaká opatření by pro žalobce byla nejefektivnější. Ten má rozhodnout jak ukládá zákon, při současném respektování oprávněných zájmů osob, u nichž kontrolu vykonává. Po žalobci přitom nemohlo být spravedlivě požadováno, aby nechal přebalit veškeré zboží, což je časově a ekonomicky náročné a výsledek nejistý.
21. Opětovně poukázal na skutečnost, že žalovaný doslovně převzal citaci ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI, když ve výčtu činností uvedl spojku „nebo“, z čehož vyplývá neurčitost uloženého opatření, neboť není jasné, zda bylo úmyslem žalovaného zakázat žalobci pouze některé z uvedených činností, či všechny činnosti, tedy uvedení na trh, distribuci včetně nákupu, dodávky, prodeje i použití výrobků.

V. Vyjádření žalovaného ze dne 23. 9. 2021

22. Na repliku žalobce reagoval žalovaný dalším vyjádřením. Ke způsobu zahájení kontroly uvedl, že dle § 5 odst. 2 kontrolního řádu je předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě na místě kontroly typickým způsobem zahájení kontroly. Právě to bylo provedeno, dokonce na adrese sídla žalobce, kterou má zapsanou ve veřejně přístupné databázi obchodního rejstříku. Zákon takový postup tedy přímo předpokládá a není relevantní, v jaké místnosti úřední osoby potkaly odpovědné osoby žalobce, pokud se jednalo o adresu jeho sídla.
23. Tvrzení žalobce, že spotřebitel byl výslovně upozorněn na to, že výroba byla zadána do Čínské lidové republiky, je nepřesné. Spotřebitel byl o této skutečnosti informován až na konci veškerých poskytnutých informací k výrobku v závěru nabídky mezi technickými specifikacemi na internetových stránkách žalobce. Stejně tak na obalu výrobku je uvedeno „*vyrobena v Číně*“. Po komplexním posouzení obchodní praxe žalobce ve vztahu ke všem okolnostem bylo dle žalovaného nutné uložit zákaz dle zákona o ČOI. Jednotlivé aspekty obchodní praxe působící na spotřebitele při rozhodování ohledně koupě nelze vykládat izolovaně. Odmítl spekulaci žalobce týkající se počtu obdržených

spotřebitelských podnětů. Ty nelze zlehčovat tvrzením, že na výrobek je upřena pozornost. Naopak, jelikož je v daný čas větší poptávka po respirátorech a je na ně upřena pozornost, pak je zřejmé, že tím spíše by měla být věnována pozornost nabídkám těchto výrobků a prodejců a s tím spojené ochraně spotřebitele, aby nedocházelo k nekalému jednání na trhu a klamání spotřebitele. Proto má žalobce jednat s odbornou péčí vůči spotřebiteli.

24. K odůvodnění žalobce, že požadovanou dokumentaci nepředložil z důvodu, že byla vyžádána zmatečným úředním záznamem, který spojuje s namítanou podjatostí, žalovaný uvedl, že úřední záznam byl žalobci doručen řádně a uložená opatření jsou jasná. Nebylo však na ně nijak reagováno, přestože na jiná vybraná uložená opatření ano. Žalobce byl navíc s usnesením o zamítnutí námitky podjatosti a s nově uloženým opatřením seznámen v jeden okamžik, tudíž nemohlo být žádných pochyb o nepodjatosti úředních osob.
25. K porušení zásady dvoustupňového řízení dojít nemohlo, neboť o různých písemnostech rozhodovaly příslušné osoby pouze v rámci regionálního inspektorátu dle příslušných zákonů a nedocházelo ke koordinaci napříč stupni rozhodování. Jde tedy o omyl žalobce.
26. Ohledně údajné zmatečnosti a nezákonnosti uložených opatření žalovaný uvedl, že v zákazu uloženém opatřením ze dne 16. 3. 2021 jsou specifikovány okolnosti, na základě kterých bylo uloženo. Bližší konkretizace možná není, neboť nekalé označení a s tím spojené porušení právního předpisu má více částí a náprava je v kompetenci žalobce. Žalobce mohl na uložený zákaz reagovat, avšak žádná nápravná opatření neprovedl. Žalovaný opětovně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2016, č. j. 9 A 157/2012-96, ze kterého vyplývá, že uložený zákaz není věcí správního uvážení: *„Zákaz uvedení na trh, distribuce včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků nebo zboží, který inspektor ČOI vydá podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o České obchodní inspekci, věcí správní úvahy není. To je zřejmé ze znění tohoto ustanovení, které správnímu orgánu nedává žádný prostor pro správní uvážení, jak dále postupovat – v případě naplnění hypotézy právní normy, tj. při zjištění výrobků nebo zboží, které neodpovídají požadavkům zvláštních právních předpisů pro činnosti uvedené v § 2, nebo které byly neoprávněně nebo klamavě opatřeny označením stanoveným zvláštním právním předpisem, zákon jednoznačně stanoví, že inspektor zakáže až do doby zjednání nápravy jejich uvedení na trh, distribuci včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití. Žalobní námitka, v níž žalobce vytýká žalovanému též zneužití správního uvážení, je tedy zcela lichá.“*
27. Co se týká formulace uloženého opatření a spojky „nebo“, tak žalovaný uvedl, že opatření bylo uloženo striktně podle zákona, tj. včetně formulace a použití spojky „nebo“, což představuje poměr slučovací. Nejedná se tedy o poměr vylučovací, platí všechny zákazy, které jsou uvedeny. Proto je uložené opatření jasné.

VI. Jednání soudu dne 7. 6. 2022

28. Při jednání konaném dne 7. 6. 2022 zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a vyjádření ze dne 6. 9. 2021. Zdůraznil, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá především v chybném procesním postupu správních orgánů, neboť opatření ze dne 16. 3. 2021 bylo vydáno, aniž by mu předcházelo rozhodnutí o námitce podjatosti úředních osob. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50, dle kterého má správní orgán posečkat s vydáním jakéhokoliv rozhodnutí do doby

vydání rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti. Podjatost přitom byla uplatněna věcně a důvodně, neboť v souladu s domnělou kontrolou se úřední osoby dle názoru žalobce dopustily přestupku, popřípadě i trestného činu. Dále uvedl, že uložené opatření je nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu se správním řádem a neodkazovalo na žádné právní předpisy, které měly být porušeny. Již dříve Česká obchodní inspekce provedla řízení o povolení vstupu daného zboží na území ČR, přitom sama Česká obchodní inspekce se k propuštění zboží vyjádřila kladným stanoviskem, které posléze bylo převzato do rozhodnutí celního orgánu. V rámci tohoto řízení měla Česká obchodní inspekce veškeré podklady (včetně prohlášení o shodě) k tomu, že se jedná o dovozce, který vyvíjel tento produkt na území ČR. Další materiály pak prokazují zadání výroby dle specifikace žalobce. Zboží bylo označeno obchodním jménem žalobce PHARMAWEX, čímž se s odkazem na čl. 12 Nařízení EU 2016/425 Ec, o osobních ochranných prostředcích, daný dovozce stává výrobcem. Tyto podklady měl správní orgán v rámci své úřední činnosti zajistit a nebylo na místě ukládání opatření, kterým zamezil de facto jakoukoliv činnost žalobce ohledně nakládání s výrobkem označeným R01. Takový postup byl tedy podle žalobce v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu.

29. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k žalobě a na své další vyjádření ze dne 23. 9. 2021. V reakci na přednes zástupce žalobce pak vyjádřil nesouhlas s tím, že mělo dojít k procesnímu pochybení, které by mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce opakovaně v rámci kontroly i během správního řízení vznesl námitku podjatosti, nicméně o této námitce podjatosti již bylo nejméně dvakrát pravomocně rozhodnuto tak, že úřední osoby (inspektoři přítomní kontrole i další úřední osoby inspektorátu žalovaného) nejsou vyloučeny z projednávání věci. Vzhledem k tomu, že s opatřením ze dne 16. 3. 2021 byl žalobce prokazatelně seznámen ve stejný den jako s rozhodnutím nadřízeného orgánu (ředitele žalovaného) o nepodjatosti úředních osob (inspektorů žalovaného), tak nemohlo dojít k žádnému porušení práv žalobce. K námitce podjatosti úředních osob i z důvodu žalobcem tvrzených vazeb těchto úředníků na oznamovatele podnětů uvedl, že žalovaný disponuje 11 oznámeními spotřebitelů a jednoho podnikatelského subjektu. Není tedy zřejmé, v čem by taková podjatost měla spočívat, zvláště když žalovaný má možnost zahájit kontrolu a řízení z moci úřední na základě vlastního vyhodnocení obchodní praxe žalobce. Z podání spotřebitelů je pak zřejmé podstatné ovlivnění ekonomického rozhodování spotřebitele, jako materiální znak skutkového zjištění. Tato spotřebitelská podání byla vyhodnocena a bylo přistoupeno k využití institutu ochranného opatření. K tvrzení, že žalovaný měl vydat jakési souhlasné stanovisko s propuštěním předmětného zboží uvedl, že se jedná o celní proces při dovozu zboží ze třetí země do EU, nejedná se o uvádění výrobků na trh a nejedná se ani o prodej výrobků ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele v rámci trhu v ČR a trhu EU. Jedná se tak o dva odlišné procesní postupy, přičemž nekalá, v tomto případě klamavá obchodní praktika, se vyhodnocuje vůči spotřebiteli při prodeji zboží v rámci vnitřního trhu EU. Klamavá obchodní praktika je komplexní institut a i v případě okamžitého využití těchto podkladů od celního orgánu je nutno vyhodnotit obchodní praktiku žalobce celkově tak, jak působí na spotřebitele. Doplnil, že žalobce byl nejméně třikrát informován, že opatření je ukládáno do zjednáání nápravy. Pokud žalobce napadá porušení zásady proporcionality, upozornil na to, že ochranné opatření podle zákona o ČOI je do jisté míry flexibilní, a pokud je zjednána náprava, je zákaz zrušen. Uložené opatření má za přiměřené. Nesouhlasí ani s tvrzením

žalobce, že mu byla zakázána jakákoliv činnost s předmětným zbožím, neboť měl možnost zjednat nápravu.

30. Zástupce žalobce soudu předložil rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj o nepropuštění zboží do navrženého celního režimu ze dne 2. 2. 2021, sp. zn. 04491891/002/44999/2021 – 610000-22.6, a navrhl, aby tento podklad byl proveden jako listinný důkaz. Této žádosti žalobce bylo vyhověno, krajský soud konstatoval obsah uvedeného rozhodnutí, zejména znění 4. odstavce na straně 2. K prokázání tvrzení, že se v posuzované věci jednalo o výrobek vyvíjený na území ČR, předložil dále zástupce žalobce k důkazu podklad o parametrech daného výrobku pro účely výroby. Následně byl proveden důkaz i tímto podkladem. Dále byl proveden důkaz fotografií, která má dokládat, jak byl výrobek balen při dovozu do ČR, a že výrobek byl vyráběn na základě objednávky žalobce. Dále byly zástupcem žalobce navrženy k důkazu listiny v anglickém jazyce: a) prohlášení o shodě - certifikát daného výrobku, b) čestné prohlášení výrobce předmětného výrobku ze dne 6. 6. 2022, z něhož má vyplývat aktivní spolupráce žalobce při vývoji a výrobě předmětného výrobku v Číně. Zástupce žalobce setrval na důkazním návrhu výsledkem M. J., obchodního ředitele žalobce.
31. Poté, co se pověřený zástupce žalovaného seznámil s žalobcem předloženými listinnými dokumenty, vznesl námitku nepřipustného rozšíření žalobních bodů, jelikož tyto důkazy nebyly předloženy v zákonné lhůtě pro podání žaloby. Dle jeho názoru se jedná o nadbytečné důkazy, neboť nemohou přinést nic nového k projednávané věci. Předmětným opatřením byl uložen inspektorský zákaz z důvodu porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný žalobci nevytkl nepravdivost údaje o tom, že by žalobce nebyl vývojářem produktu PHARMAWEX R01. Jde o pravdivou informaci, která přesto může uvést a uvedla spotřebitele v omyl. Zákon o ochraně spotřebitele výslovně předpokládá tento typ klamání a mezi hlavní znaky výrobku řadí na prvních místech zeměpisný původ zboží. Z uvedeného je zřejmé, že původ zboží, ať už je jakkoliv uváděn v rámci obchodní praxe žalobce, je pro spotřebitele důležitý, jelikož je hlavním znakem výrobku. Z rozhodnutí o nepropuštění zboží do celního režimu vyplývá, že přinejmenším při dovozu toto zboží vykazovalo nedostatky neslučitelné s propuštěním zboží do volného oběhu. Z toho je zřejmé, že žalobce v rámci celního procesu nedostal svým zákonným povinností, aby tento výrobek mohl být prodáván v ČR. Toto rozhodnutí však nic nevypovídá o tom, jakým způsobem bude výrobek prodáván, neboť do té doby nemůže být ve volném oběhu prodáván. Uvedl, že z rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj o nepropuštění zboží do navrženého celního režimu ze dne 2. 2. 2021 plyne, že žalobce předmětný výrobek mohl nabízet k prodeji spotřebitelům až poté, co provede nápravu zjištěných nedostatků. Naprostou většinu spotřebitelských podání žalovaný přitom obdržel již v období od 8. 2. 2021 do 23. 3. 2021. Tento krátký časový okamžik vypovídá o nutnosti uložení opatření, aby výrobek v této formě nabídky a značení nemohl být dále prodáván v ČR.
32. Soud oznámil, že navrhovaný důkaz výsledkem svědka pana M. J. nebude proveden, neboť krajský soud považuje provedení tohoto důkazu za nadbytečné (§ 52 odst. 1 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)).
33. Následně krajský soud usnesením jednání odročil na neurčito a uložil žalobci povinnost předložit do 3 týdnů úředně ověřený překlad předložených listin v anglickém jazyce do českého jazyka.

VII. Další vyjádření žalobce ze dne 28. 6. 2022

34. Podáním doručeným soudu dne 28. 6. 2022 žalobce předložil překlady navrhovaných listinných důkazů a své další vyjádření, v němž uvedl, že je zcela běžné, že značka je vyvíjena na území určitého státu, ale v rámci minimalizace nákladů je výroba uskutečněna v zahraničí. Jmenoval, že je tomu tak u světových značek např. „Nike“, „Adidas“, případně i v rámci distribuce značky „Mc Donald“, která inklinuje k zeměpisnému původu USA, což je i takto prezentováno, ale maso či další suroviny pochází z jiných zemí. V této souvislosti žalobce připomněl, že i on má dokonce nadnárodní ochrannou známku spojenou s daným výrobkem.
35. Dále žalobce navrhl provést důkaz emailovou komunikací, která potvrzuje komunikaci mezi žalobcem, celním orgánem a Českou obchodní inspekcí k předmětnému výrobku.
36. Žalobce namítl nicotnost opatření ze dne 16. 3. 2021, v důsledku čehož by následně muselo být zrušeno i napadené rozhodnutí. Uvedl, že v době vydání opatření ze dne 16. 3. 2021 existovala překážka věci rozhodnuté, neboť původní opatření ze dne 23. 2. 2021 stále platilo. Navíc opatření ze dne 16. 3. 2021 dle jeho názoru nesplňuje ani zákonné předpoklady pro obsah rozhodnutí dle § 69 správního řádu, absentuje otisk úředního razítka a řádné odůvodnění. Žalobce proto navrhl, aby společně se zrušením napadeného rozhodnutí byla též vyslovena nicotnost opatření ze dne 16. 3. 2021, a pokud nebudou shledány podmínky pro vyslovení nicotnosti, aby v souladu s již učiněným petitem bylo opatření ze dne 16. 3. 2021 v celém rozsahu zrušeno.

VIII. Další vyjádření žalovaného ze dne 19. 7. 2022

37. Dne 19. 7. 2022 soud obdržel písemnou reakci žalovaného. Ten konstatoval, že skutečnost, že žalovaný teoreticky mohl mít k dispozici technické dokumenty, které byly předloženy k celní deklaraci při propouštění zboží do celní unie, nic nevypovídá o tom, jakým způsobem byl výrobek nabízen spotřebitelům již v rámci vnitřního trhu EU. Taková nabídka je přitom meritem věci. Při kontrole nabídky a značení výrobku z pohledu zákona o ochraně spotřebitele bylo zjištěno porušení zákona o ochraně spotřebitele, nikoliv případně zákona č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s příslušným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/425, ze dne 9. 3. 2016, o osobních ochranných prostředcích, jak se patrně žalobce pokouší tvrdit. Navíc se jedná o porušení zákona vztahující se k zeměpisnému původu výrobku, nikoliv k tomu, kdo přesně je jeho výrobce nebo vývojář. Opakovaně zdůraznil, že klamavá obchodní praktika se vyhodnocuje komplexním způsobem vzhledem k popsáným skutečnostem nabídky v realitě prodeje. Celní deklarace a její průběh tak není vůbec podstatná, s tou spotřebitel nepřichází do styku. Tyto důkazy označil za irelevantní. Současně žalovaný konstatoval, že existuje významný rozdíl mezi obecnou „inklinací“ určitého celosvětově zavedeného výrobku k určité zemi a mezi výrobkem typu osobní ochranný prostředek, jehož prodejci a výrobci se objevili až s příchodem pandemie, proto nejsou spotřebitelům historicky ani jinak známy. Popis a značení produktu je pro spotřebitele rozhodujícím faktorem. Ostatně sám žalobce tvrdí, že teprve v roce 2020 a 2021 „vyvíjel“ svůj produkt. Nelze tak připustit obecné nepřipadné srovnání se značkami typu „Nike“, apod. Navíc, v rámci nabídky a značení předmětného výrobku byl původ zboží v České republice akcentován ve velké míře, ačkoliv realita je jiná. Jednalo se o období vrcholící pandemie, přičemž šlo o osobní ochranný prostředek na ochranu zdraví spotřebitele, nikoliv obecně

spotřební zboží, kdy je trh narušen krizí a spotřebitelé současně chtějí podpořit osobní ochranný prostředek jako výrobek s českým původem.

38. K námitce nicotnosti opatření ze dne 16. 3. 2021 žalovaný uvedl, že se jedná o nepřipustné rozšíření žalobních bodů dle ust. § 71 odst. 2 a § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť tento argument se ve vyjádření žalobce objevuje úplně poprvé, tj. po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby a nelze ho ani vztáhnout k žádnému předchozímu žalobnímu bodu. Pokud by však soud připustil jeho projednání, žalovaný konstatoval, že se oproti dřívějšímu opatření ze dne 23. 2. 2021 jednalo o jinou věc – jiný inspektorský zákaz uložený jiným úředním záznamem, tudíž se nemohlo jednat o překážku věci rozhodnuté. Zdůraznil, že opatření ze dne 16. 3. 2021 představuje veřejnoprávní omezení za účelem ochrany hodnot ve veřejném zájmu, bylo uloženo na základě speciálního zákona (zákona o ČOI), nejedná o rozhodnutí s případnými formálními požadavky dle ust. § 69 odst. 1 správního řádu.
39. K listinám, které žalobce navrhl k důkazu, žalovaný uvedl, že je považuje za nepřipustné a nadbytečné, neboť není žalovaným nikde vytýkáno, že by žalobce nebyl vývojářem výrobku. Pro případ, že by se soud čestným prohlášením výrobce ze dne 6. 6. 2022 zabýval, uvedl, že z něj není zřejmé, na jakých produktech měla čínská společnost s žalobcem „*spolupracovat mnoho let před touto objednávkou*“.

IX. Další vyjádření žalobce ze dne 19. 9. 2022

40. Žalobce následně soudu zaslal další vyjádření, ve kterém zopakoval již vyřčené argumenty: opakovaně namítl vadu nicotnosti nově uloženého opatření; skutečnost, že ve věci rozhodly úřední osoby, ke kterým vznesl námitku podjatosti, o které nebylo rozhodnuto; nepřiměřenost uloženého opatření; nezákonnost zahájení kontroly; nerelevanci a nízký počet spotřebitelských podnětů; nenaplnění samotné skutkové podstaty klamavé obchodní praxe.

X. Další vyjádření žalovaného ze dne 21. 9. 2022

41. Na své předešlé argumenty dalším vyjádřením navázal i žalovaný. Zejména odmítl nicotnost uloženého opatření, poukázal na skutečnost, že jak s novým opatřením, tak s rozhodnutím ředitele žalovaného o zrušení prvního uloženého opatření byl žalobce seznámen v jeden okamžik. Poukázal na to, že dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí mj. předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Proto je nutné považovat za den vydání nově uloženého opatření až den 17. 3. 2021, nikoliv den 16. 3. 2021.

XI. Jednání soudu dne 22. 9. 2022

42. Při jednání konaném dne 22. 9. 2022 zástupce žalobce předložil soudu fakturu v anglickém jazyce ve vztahu k certifikaci předmětných výrobků, která má prokazovat, že žalobce nesl náklady na vývoj produktu. Ponechal na zvážení soudu, zda tento důkaz bude proveden, přičemž připustil, že dle jeho názoru by to bylo nadbytečné. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na předešlá písemná vyjádření.
43. Následně soud provedl důkaz žalobcem předloženými překlady listin, a to čestným prohlášením ředitelky čínské společnosti ohledně vývoje výroby respirátorů PHARMAWEX R01 ze dne 6. 6. 2022, emailovou komunikací mezi žalobcem, celním

orgánem a Českou obchodní inspekci k předmětnému výrobku ze dne 2. 2. 2021 až 9. 2. 2021, celní deklarací ze dne 11. 2. 2021, prohlášením o shodě – certifikátem pro výrobu ochranného prostředku dýchacích cest a příkazem ke kontrole ze dne 26. 1. 2021, týkajícím se oprávnění žalovaného ke kontrole ochranných prostředků dýchacích cest v období od 1. 2. 2021 do 31. 10. 2021. Po poradě senátu bez přerušení jednání soud konstatoval, že důkaz žalobcem předloženou fakturou proveden nebude, neboť provedení tohoto důkazu považuje za irelevantní ve vztahu k posouzení věci.

44. Žalobce zopakoval své argumenty obsažené ve všech svých písemných podáních. Setrval na návrhu vyslovení nicotnosti jak rozhodnutí žalovaného, tak i opatření ze dne 16. 3. 2021, případně jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
45. Pověřený pracovník žalovaného rovněž odkázal na svá písemná podání, navrhl zamítnutí žaloby.

XII. Skutkové a právní závěry krajského soudu

46. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

47. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že v průběhu února a března 2021 obdržel žalovaný několik podnětů týkajících se údajně klamavého označení zeměpisného původu výrobků – respirátorů PHARMAWEX R01.
48. Dne 18. 2. 2021 pracovníci žalovaného zahájili kontrolu žalobce na adrese Novoměstská 960, 537 01 Chrudim, o které byl dne 23. 2. 2021 sepsán úřední záznam. Kontrola byla zahájena předložením služebních průkazů kontrolujících osob a byla zaměřena na respirátory PHARMAWEX R01, které žalobce distribuoval spotřebitelům v období od 1. 1. 2021 do 28. 1. 2021. Kontrola byla zahájena na základě příkazu ke kontrole č. P21001 a na základě podnětů spotřebitelů, kteří uváděli, že si výrobek zakoupili s vědomím, že se jedná o český výrobek, neboť na jeho obalu byla vyobrazena česká vlajka a informace, že byl vyvinut v České republice. V průběhu kontroly žalovaný došel ke zjištění, že prodávající ovlivňuje rozhodnutí spotřebitele v takové míře, že spotřebitel může provést rozhodnutí o koupi výrobku, které by jinak neučinil. Jedná se o klamavou obchodní praxi dle § 4 a § 5 zákona o ochraně spotřebitele, která je zakázána, a to přesto, že na internetových stránkách žalobce uváděl informaci, že výrobek je vyroben certifikovanou společností v Číně. Žalobci bylo dne 23. 2. 2021 uloženo opatření podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI, specifikované v bodě 3 tohoto rozsudku. Dne 11. 3. 2021 žalobce proti kontrolnímu zjištění a opatření ze dne 23. 2. 2021 podal námitky prostřednictvím svého právního zástupce, které obsahovaly i námitku podjatosti úředních osob, kterou vznesl již v průběhu kontroly dne 18. 2. 2021.
49. Dne 22. 3. 2021 byla žalobci doručena následující tři rozhodnutí:
50. Rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. ČOI 37667/21/270, kterým bylo zrušeno opatření ze dne 23. 2. 2021 z důvodu, že v něm nebyla jednoznačně specifikována souvislost uloženého opatření ve vztahu k označení obalu výrobku.

51. Dále usnesení ředitele žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. ČOI 38362/21/2700, kterým nevyhověl námitce podjatosti úředních osob – inspektorů žalovaného.
52. A konečně úřední záznam ze dne 16. 3. 2021, ve kterém správní orgán prvního stupně opětovně dospěl k závěru, že žalobce ovlivňuje rozhodnutí spotřebitele v takové míře, že spotřebitel může provést rozhodnutí o koupi výrobku, které by jinak neučinil. Uvedené jednání vyhodnotil jako klamavou obchodní praktiku dle § 4 a § 5 zákona o ochraně spotřebitele, která je zakázána, přestože na internetových stránkách žalobce uváděl informaci, že výrobek je vyroben certifikovanou společností v Číně. Žalobci bylo opětovně uloženo opatření podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI, specifikované v bodě 1 tohoto rozsudku.
53. Proti kontrolnímu zjištění a opatření ze dne 16. 3. 2021 žalobce podal dne 25. 3. 2021 námitky a rovněž vznesl námitku podjatosti proti celému inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického. O této námitce podjatosti rozhodl Ústřední ředitel České obchodní inspekce usnesením ze dne 1. 4. 2021, č. j. ČOI 46924/21/O100/2700/Bal/Št, a to tak, že jí nevyhověl. Toto usnesení posléze potvrdilo Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021, č. j. MPO 465418/21/81300.
54. O námitkách žalobce proti opatření ze dne 16. 3. 2021 rozhodl ředitel žalovaného dne 21. 4. 2021 napadeným rozhodnutím, kterým námitky žalobce zamítl a uvedené opatření ponechal v platnosti.

B. Právní závěry

55. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
56. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se o nekalou obchodní praktiku jedná je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobila podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny. Podle § 4 odst. 4 stejného zákona platí, že užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.
57. Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele se za klamavou považuje také obchodní praktika obsahující pravdivou informaci, jestliže vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil, pokud jakýmkoli způsobem uvádí nebo je schopna uvést spotřebitele v omyl ohledně hlavních znaků výrobku nebo služby, jako jsou údaje o jejich dostupnosti, výhodách, rizicích, provedení, složení, příslušenství, poprodejním servisu a vyřizování reklamací a stížností, výrobním postupu a datu výroby nebo dodání, způsobu dodání, způsobilosti k účelu použití, možnosti použití, množství, specifikaci, zeměpisném nebo obchodním původu, očekávaných výsledcích jejich použití nebo výsledcích a provedených zkouškách nebo kontrolách.
58. Žalobce prvně namítal nesprávný způsob zahájení kontroly. Kontrola provedená dne 18. 2. 2021 na adrese Novoměstská 960, 537 01 Chrudim dle něj nebyla zahájena v provozovně žalobce, ale v prostorách třetí osoby. K tomu soud uvádí, že podle § 5 odst. 2 kontrolního řádu platí, že kontrola z moci úřední je zahájena mj. předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě. Podle § 4 odst. 3 kontrolního řádu má pověření ke

kontrole mj. formu služebního průkazu. Ze správního spisu vyplynulo, že v předmětné věci dne 18. 2. 2021 inspektoři kontrolního orgánu zahájili kontrolu žalobce na adrese Novoměstská 960, 537 01 Chrudim, a to předložením služebních průkazů kontrolujících osob a za přítomnosti oprávněného zástupce žalobce. O provedené kontrole byl dne 23. 2. 2021 sepsán úřední záznam. Na uvedené adrese přitom žalobce má své sídlo, které je zapsáno v obchodním rejstříku. Navíc během kontroly žalobce předložil kontrolujícím osobám předmětný výrobek – respirátor PHRAMAWEX R01, což by se stěží stalo, pokud by šlo o provozovnu jiné společnosti. Oprávněný zástupce žalobce tuto skutečnost během kontroly nenamítl a naopak s kontrolujícími osobami spolupracoval. Proto kontrolující osoby neměly důvod domnívat se, že se nacházejí v prostorách jiné osoby. Stejně tak ani soud nemá pochybnosti o tom, že by kontrola snad proběhla jinde, než v prostorách žalobce.

59. Provedení kontroly dne 18. 2. 2021 bylo v souladu s § 7 kontrolního řádu, podle kterého je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn vstupovat do staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba anebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly. Kontrola tedy byla zahájena tak, jak předpokládá zákon.
60. Dále žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení namítl podjatost úředních osob. Tyto osoby přitom, aniž by bylo o námitce podjatosti rozhodnuto, ve věci činily úkony, které jsou dle jeho názoru nezákonné. K této námitce soud uvádí, že podle § 14 odst. 3 správního řádu *„[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. (...) O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.“* Odstavec 4. věta druhá uvedeného ustanovení pak stanoví, že *„[d]o doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.“* Shodně uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. [7 A 192/2000-76](#), že *„vznesení námítky podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí být pracovníkem správního orgánu, proti němuž byla námitka podjatosti vznesena, činěny žádné úkony, vyjma úkonů neodkladných“*. O námitce podjatosti je tak nutno rozhodnout před vydáním rozhodnutí ve věci samé.
61. Krajský soud se proto zabýval tím, zda správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dříve, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti úředních osob. V rámci předmětného správního řízení bylo nepravomocně rozhodnuto o námitce podjatosti tak, že jí nebylo vyhověno, a to usnesením ředitele žalovaného ze dne 17. 3. 2021, které bylo doručeno žalobci dne 22. 3. 2021. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu platí, že vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: *„Vypraveno dne:“*. Ze správního spisu soud ověřil, že na doručence datové zprávy, kterou bylo žalobci nově uložené opatření odesláno, je uvedeno, že datová zpráva byla podána dne 17. 3. 2021 a téhož dne dodána do datové schránky žalobce. Dne 22. 3. 2021 se do datové schránky žalobce přihlásila oprávněná osoba, a tím byla žalobci uvedená písemnost doručena. Za den vydání nově uloženého opatření je tedy třeba považovat až den 17. 3. 2021, nikoliv den předchozí, ačkoliv tou dobou podle všeho již bylo vyhotoveno. Proto nelze přisvědčit námitce žalobce, že úřední osoby vydaly rozhodnutí ve věci před tím, než bylo rozhodnuto o námitce jejich podjatosti.

62. K návrhu žalobce na vyslovení nicotnosti uloženého opatření soud uvádí, že trpí-li správní rozhodnutí takovými vadami, které způsobují jeho nicotnost, vysloví soud tuto nicotnost i bez návrhu, jak vyplývá z § 76 odst. 2 s. ř. s. V tomto směru se tedy nejedná o opožděnou námitku. Nicméně ani její důvodnosti soud nemohl přisvědčit. Dle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost rozhodnutí je nejzávažnější a nezhojitelnou vadou rozhodnutí. Nicotné rozhodnutí není sto vyvolat veřejnoprávní účinky. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, vyjmenoval podstatné vady, které nicotnost způsobují. Jedná se například o těžké vady působnosti (pravomoci) a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Žádný z uvedených případů se projednávané věci netýká. Opatření ze dne 16. 3. 2021 tak dle názoru soudu splňuje formální náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu za současného použití § 7 odst. 2 zákona o ČOI (viz odst. 65 tohoto rozsudku).
63. Obiter dictum k této otázce soud doplňuje, že i v případě, že by den vydání rozhodnutí ve věci byl dřívější, než den rozhodnutí o námitce podjatosti úředních osob, jak tvrdí žalobce, na posouzení této věci by to nic nezměnilo. Takovou situaci by bylo možné posoudit jako nesprávný postup, avšak dle soudu by jím nedošlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobce by tímto postupem žalovaného nebyl nijak dotčen na svých právech. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2019, č. j. 9 As 210/2018-36, je třeba se zabývat tím, zda mohlo pochybení žalovaného spočívat v provedení odkladných úkonů v době, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, způsobit nezákonnost konečného rozhodnutí ve věci samé. Z rozhodovací praxe správních soudů totiž vyplývá, že pokud z rozhodnutí o námitce podjatosti plyne, že úřední osoba není vyloučena z vedení a rozhodování v řízení, nemohlo mít takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018-46). Ve zdejší věci navíc s usnesením o nevyhovění námitce podjatosti byl žalobce seznámen ve stejný okamžik, jako s nově uloženým opatřením. Proto žalobce nemohl mít pochyb o možné podjatosti úředních osob.
64. Žalobce dále namítal, že nové opatření ze dne 16. 3. 2021 (které je předmětem této žaloby) bylo vydáno dříve, než ředitel žalovaného dne 17. 3. 2021 rozhodl o zrušení původního opatření ze dne 23. 2. 2021 (přezkum tohoto opatření není předmětem této žaloby). Z toho žalobce dovozuje, že příslušné úřední osoby byly již dne 16. 3. 2021 obeznámeny s tím, jakým způsobem bude o jejich opatření ze dne 23. 2. 2021 rozhodnuto, což v žalobci vzbuzuje oprávněnou nedůvěru v postup žalovaného jako celku. Podle žalobce v rámci vnitřního uspořádání žalovaného docházelo k diskusím napříč jednotlivými stupni, sjednocení postupu, vydání nového opatření (před rozhodnutím o námitkách proti původnímu opatření), které však fakticky nebylo vydáno osobami, které jsou pod ním podepsány, ale právě ředitelem inspektorátu. Napadenému rozhodnutí dle žalobce předcházely úkony úředních osob, které nebyly

s ohledem na vznesenou námitku podjatosti oprávněny k jejich provedení, žalovaný ignoroval opakovaně své zákonné povinnosti, což vyvrcholilo nerespektováním zásady dvoustupňového řízení.

65. Krajský soud přisvědčil žalovanému v tom, že rozhodnutí ředitele žalovaného a opatření uložené inspektory tohoto správního orgánu byla vydána příslušnými úředními osobami. O různých písemnostech rozhodovaly příslušné úřední osoby v rámci regionálního inspektorátu v souladu s platnou právní úpravou. V tomto směru krajský soud odkazuje na znění § 7 zákona o ČOI: „(1) *Inspektor na základě provedené kontroly zakáže až do doby zjednání nápravy a) uvedení na trh, distribuci včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků, které neodpovídají požadavkům zvláštních právních předpisů pro činnosti uvedené v § 2, nebo které byly neoprávněně nebo klamavě opatřeny označením stanoveným zvláštním právním předpisem, b) používání neověřených měřidel, pokud ověření podléhají, nebo měřidel neodpovídajících obecně závazným právním předpisům, technickým normám, jiným technickým předpisům, popřípadě schválenému typu.* (2) *Opatření podle odstavce 1 oznámí inspektor ústně kontrolované nebo zúčastněné osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. Inspektor bez zbytečného odkladu doručí kopii písemného záznamu kontrolované osobě.* (3) *Nesouhlasí-li kontrolovaná osoba s uloženým opatřením, může proti němu podat námitky, které se uvedou v záznamu podle odstavce 2, nebo je může podat písemně nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením místně příslušnému inspektorátu. Podané námitky nemají odkladný účinek. O podaných námitkách rozhodne bezodkladně ředitel inspektorátu, a pokud opatření podle odstavce 1 uložil inspektor ústředního inspektorátu, ústřední ředitel. Písemné vyhotovení rozhodnutí o námitkách se doručuje kontrolované osobě a je konečné.* (4) *Jestliže bylo Českou obchodní inspekcí uloženo kontrolované osobě opatření podle odstavce 1 a kontrolovaná osoba zjedná nápravu, je povinna o zjednání nápravy bez zbytečného odkladu písemně Českou obchodní inspekci informovat.*“ Podle tohoto ustanovení tedy platí obecné pravidlo, že o námitkách podaných proti uloženému opatření rozhodne bezodkladně ředitel inspektorátu. Domněnka žalobce, že snad docházelo ke koordinaci napříč stupni rozhodování, je nedůvodná a ničím nepodložená. K tomu je třeba dodat, že určitou míru časové koordinace vydávání jednotlivých rozhodnutí v případech, kdy je nutné brát ohled na veřejný zájem spočívající v ochraně spotřebitele před vadnými výrobky, je vhodné připustit. Nepřípustná by naopak byla koordinace věcného řešení napříč jednotlivými stupni rozhodování, o takovou situaci se ale v posuzovaném případě nejednalo, ani to žalobce netvrdil.

66. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99, zásada dvouinstančnosti znamená, že „řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), přičemž řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Dvouinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Jedná se tedy o pojistku proti přijímání nezákonných a nesprávných rozhodnutí. Primárním účelem této zásady je zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo“. V nyní posuzované věci ředitel žalovaného jako správní orgán druhého stupně rozhodoval o námitkách proti původnímu uloženému opatření, zatímco inspektoři žalovaného správního orgánu rozhodli jakožto správní orgán prvního stupně o uložení nového opatření. Oba správní orgány rozhodovaly samostatně a navzájem odděleně jakožto jednotlivé stupně správního řízení a v mezích své věcné a

funkční příslušnosti. K porušení zásady dvouinstančnosti dle názoru krajského soudu nedošlo. Námitka nemůže být úspěšná ani z toho důvodu, že nově vydané opatření bylo vydáno až dne 17. 3. 2021 (viz výše), tedy nikoliv dříve, než bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti původnímu opatření.

67. Ze stejného důvodu nelze uvažovat ani o tom, že v době ukládání nového opatření existovala překážka věci rozhodnuté. Jinými slovy v době vydání opatření ze dne 16. 3. 2021 bylo opatření ze dne 23. 2. 2021 již zrušeno, proto nemohlo zakládat překážku věci rozhodnuté (viz bod 62 tohoto rozsudku).
68. K namítané nepřiměřenosti uloženého opatření soud nejprve uvádí, že každý správní orgán je oprávněn činit jen takové úkony, které jsou v mezích zákona. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI lze u výrobků, které neodpovídají požadavkům zvláštních předpisů, uložit zákaz uvedení na trh, distribuci včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků, a to do doby zjednání nápravy. Není přitom povinností České obchodní inspekce stanovit přesný způsob, jakým má být náprava zjednána. Jak poznamenal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 9 A 157/2012-96, *„zákon neukládá orgánu dozoru, aby stanovil přesný způsob, jakým má být náprava zjednána. Je věcí kontrolované osoby, aby zjištěné nedostatky odstranila (a zjedнала tak nápravu) způsobem, který bude v dané situaci považovat za nejefektivnější. Jinak řečeno, je na žalobci, jaké kroky k nápravě kontrolou zjištěných nedostatků, které byly důvodem pro vydání zákazu, učiní, hodlá-li dosáhnout toho, aby účinky vydaného zákazu pominuly.“* Z dikce zákona, kterou převzalo i předmětné opatření, plyne, že vydaný zákaz pozbyde účinnosti v okamžiku, kdy žalobce zjedná nápravu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, pojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací „správní orgán může“, „lze“ apod. Zákaz uvedení na trh, distribuce včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků nebo zboží, který inspektor České obchodní inspekce vydá podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ČOI, věcí správní úvahy není. To je zřejmé ze znění tohoto ustanovení, které správnímu orgánu nedává žádný prostor pro správní uvážení, jak dále postupovat v případě naplnění hypotézy právní normy, tj. při zjištění výrobků nebo zboží, které neodpovídají požadavkům zvláštních právních předpisů pro činnosti uvedené v § 2 zákona o ČOI, nebo které byly neoprávněně nebo klamavě opatřeny označením stanoveným zvláštním právním předpisem. Krajský soud se tedy shoduje s žalovaným, že znění tohoto ustanovení správnímu orgánu neumožňuje jakoukoli správní úvahu. Možnosti, jakým způsobem zjednat nápravu, jsou zcela v kompetenci žalobce.
69. Žalobce zmínil, že označení výrobku popisem *„vyvinuto v České republice“* neporušuje žádná ustanovení právního řádu a samo o sobě nemůže být klamavé, neboť daný výrobek byl skutečně vyvinut v České republice. Soud zdůrazňuje, že předmětem kontroly byla obchodní praktika žalobce v podobě poskytování informací spotřebitelům o zeměpisném původu výrobku natolik zavádějícím a klamavým způsobem, že tyto informace vedly spotřebitele k rozhodnutí o koupi, které by jinak neučinili (vyobrazením státní vlajky a textu *„vyvinuto v České republice“*). Takové jednání je třeba považovat za klamavé

ohledně zeměpisného původu výrobku. Jednotlivé aspekty obchodní praxe je totiž nutné posoudit komplexně tak, jak působící na spotřebitele při rozhodování ohledně koupě. Informace na obalu výrobku u spotřebitele vytvářely dojem, že výrobek pochází z České republiky, přestože se jedná o výrobek dovezený z Čínské lidové republiky. K tomu, že ke klamání došlo, žalovaný disponoval řadou podnětů od spotřebitelů. Je třeba dodat, že k porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele přitom jen postačí, aby obchodní praktika pouze potenciálně vedla spotřebitele ke koupi a uvedla jej v omyl. Užívání nekalé obchodní praxe před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí je pak podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele zakázáno. V projednávané věci přitom obchodní praktika žalobce již spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě vedla a uvedla spotřebitele v omyl, což dokládají podněty, které žalovaný obdržel. Vzhledem k uvedeným skutečnostem bylo na místě uložit předmětné opatření. Skutečnost, kde probíhal vývoj výrobku, je pro posouzení důvodnosti žaloby a zákonnosti uloženého opatření bezpředmětná.

70. Žalobce zpochybnil počet a věrohodnost podavatelů podnětů a vyjádřil obavy, že se žalovaný správní orgán stal nástrojem konkurenčního boje mezi podnikateli. K tomu krajský soud poznamenává, že nesdílí žalobcovy výhrady k věrohodnosti a objektivitě informací obsažených v podnětech, které žalovaný obdržel od veřejnosti. Většina těchto podnětů pochází od spotřebitelů - fyzických osob, kteří těžko mají motivaci poškodit žalobce ve vztahu k jeho konkurentům. Jejich zájem naopak spočívá na férovém a poctivém jednání podnikatelů, což je zřejmé z obsahu těchto podnětů. Samotný žalobce přitom nijak nespécifikoval, v čem by měla spočívat motivace těchto spotřebitelů jej poškodit. Pokud jde o podněty pocházející od možných konkurentů, tak podle soudu je zcela běžné, že takové podněty mohou kromě spotřebitelů podávat i vzájemní konkurenti na trhu, kteří jimi nesledují v první řadě veřejný zájem na férovém tržním prostředí, nýbrž více či méně vlastní ekonomické zájmy. V tomto směru lze odkázat na závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2022, č. j. 7 As 438/2019-56: *„Prakticky každý podnět podaný jiným soutěžitelem na trhu může být v určitém smyslu prostředkem konkurenčního boje. Ze skutečnosti, že podnět podá právě taková osoba, případně osoba spojená s určitým soutěžitelem na relevantním trhu, ovšem ještě nelze automaticky dovozovat, že by obsah jejího podnětu nemohl být relevantní a věrohodný v tom smyslu, že by mohl poskytnout dostatečně určitou vstupní informaci o možném protisoutěžním jednání. Nadto taková osoba mohla skutečně být tvrzeným protisoutěžním jednáním poškozena, takže mohla mít ekonomicky pochopitelnou motivaci k poskytnutí informací (žalovanému). Ani její případná motivace spočívající ve snaze konkurentům uškodit, jakkoli může být z morálních či soukromoprávních (soutěžních) hledisek případně problematická, neznamená, že informace, které (žalovaný) takto získá, nemůže využít jako vstupní indicie.“* Soud tedy shrnuje, že podněty, které žalovaný obdržel, v něm oprávněně mohly vzbudit podezření na klamavé jednání žalobce vůči spotřebitelům.

71. Závěrem soud poznamenává, že v průběhu obou jednání k návrhu žalobce provedl jím navržené listinné důkazy, nicméně jednalo se o důkazy, které ve svém důsledku nebyly pro posouzení věci právně významné, neboť se týkaly fáze vývoje výrobku a jeho propuštění na trh. Předmětem přezkoumávané věci však bylo uložení opatření z důvodu nekalosoutěžního jednání žalobce v souvislosti s prodejem a distribucí výrobku již propuštěného na vnitrostátní trh.

72. Ze všech uvedených důvodů krajský soud žádnou z námitek žalobce neshledal důvodnou, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

XIII. Náklady řízení

73. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Žalovaný správní orgán měl sice ve věci úspěch, ale žádné náklady nad rámec úřední činnosti mu nevznikly a jejich náhradu neuplatňoval.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. září 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu